

Hồi 14

*Lâm Hiểm Cảnh, Ma Kiếm Ứng Cứu
Chưa Thoát Nạn, Huyền Thiên Tái Lai*

Dịch nhân không nhiều, chỉ vừa đúng chín nhân vật, và trong số đó Hiếu Phong nhận diện được ba, à không, bốn. Vì ngoài lão họ Kiều, trang chủ Kiều gia trang, ngoài hai nhân vật mà Hiếu Phong đang ngấm ngấm tin rằng đã từng chạm mặt, là Chúc Lâm Cổ - giáo chủ Thiên Y Giáo, và nhân vật họ Tề, đàn chủ Ngũ Độc Đàn chỉ vừa mới động thủ đây thôi, thì còn một đạo nhân nữa mà trong mơ hồ Hiếu Phong ngờ ngợ là có gặp qua. Một đạo nhân có gương mặt thoát nhìn cũng biết là nham hiểm, ác độc.

Vậy là còn năm nhân vật kia hoàn toàn xa lạ với Hiếu Phong.

Tuy vậy, Hiếu Phong tin chắc chín nhân vật này, bản lãnh của họ khi gộp lại ắt lợi hại hơn thập bội so với số đông người, ngoài mấy mươi, lúc này đã dùng hỏa trận đối phó với Hiếu Phong.

Huống chi, cứ nhìn y phục đồng màu của chín nhân vật lúc này cũng rõ. Y phục họ tuyền đen, không ai có thêm dấu hiệu đặc biệt nào hơn ai, chứng tỏ họ cùng bối phận.

Họ là người của Huyền Thiên Môn, do y phục họ đồng màu thì nếu đã có sự hiện diện của một nhân vật với bối phận đàn chủ Ngũ Độc Đàn ắt tám nhân vật còn lại cũng là đàn chủ.

Thiên Y Giáo, Ngũ Độc Giáo và Kiều gia trang một khi đã biến thành một phân đàn của Huyền Thiên Môn, vậy sáu nhân vật còn lại đương nhiên cũng có thanh danh và bản lãnh cao thâm tương tự.

Vậy thì sự xuất hiện lần này của chín nhân vật có cùng bản lãnh, cùng bối phận và cùng thanh danh, cho Hiếu Phong biết Huyền Thiên Môn biết phen này đã có sự định đoạt dứt khoát với Hiếu Phong.

Hiếu Phong chậm chậm hít vào một hơi thật dài sau khi đã có từng nhận định như trên vừa lướt qua tâm trí. Và Hiếu Phong thận trọng phát thoại:

- Chỉ trong thời gian ngắn, kể từ khi Cát Hiểu Phong tạt hạ xuất đạo cho đến lúc này, Huyền Thiên Môn với thiên phương bách kế cứ luôn dồn tạt hạ vào tử địa. Dám hỏi, ai trong chư vị có thể cho tạt hạ biết vì sao?

Sau khi Hiểu Phong phát thoại, chín nhân vật nọ vẫn không thay đổi thái độ. Họ vẫn ngạo nghễ nhìn Hiểu Phong như lúc vừa xuất hiện. Và thái độ đó chứng tỏ rằng họ đã xem Hiểu Phong như cá nằm trên thớt, định đoạt số phận Hiểu Phong như thế nào là tùy họ.

Và với thái độ như thế, một người trong họ chợt phát thoại. Nhưng không phải nói hoặc đáp với Hiểu Phong, lời của nhân vật đó là dành cho đạo nhân mà Hiểu Phong vừa ngỡ ngợ là đã gặp qua. Nhân vật nọ hỏi đạo nhân:

- Nhận định của Thái Tuế Đàn là thế nào? Mọi việc đều tùy vào thái độ của đạo trưởng, xin cân nhắc kỹ cho?

Đạo nhân nọ cười hênh hếch, đôi mắt cao ngạo vẫn nhìn chăm chặp Cát Hiểu Phong:

- Di Tinh Đại Pháp bản đạo đã thi triển, quả nhiên không còn chút hiệu lực nào đối với tiểu tử. Có thể nói chính tiểu tử sẽ là vật cản ngại cho bốn môn sau này. Do đó, với thân phận đàn chủ Thái Tuế Đàn, bản đạo chỉ có mỗi một đề xuất. Giết!

Hiểu Phong chấn động, không chỉ vì đã minh bạch đạo nhân kia chính là người từng dùng Di Tinh Đại Pháp gây phương hại cho bản thân Hiểu Phong, mà còn vì chữ giết do Ác Đạo nham hiểm vừa thản nhiên thốt ra.

Đã thế, nhân vật vừa hỏi đạo nhân đàn chủ Thái Tuế Đàn còn ngạo nghễ hất hàm hỏi những nhân vật còn lại:

- Chư vị đàn chủ nếu có chủ ý gì khác xin cứ nói. Tổng đàn sẽ nhân theo đó và có chủ ý cuối cùng.

Như đã nói, thái độ của chín nhân vật tựa hồ xem số phận của Hiểu Phong là nằm trong lòng bàn tay họ. vì thế, bọn họ từng người một thản nhiên nói lên chủ ý:

- Giết là phải!

- Tuy có tiếc là không còn cơ hội chiếm lại số máu huyết có pha lẫn dược lực Vạn Niên Xà Thạch Hoa Điểm đang có trong người tiểu tử, nhưng giết thì vẫn phải giết.

- Còn Vạn Niên Thạch Linh Chi nữa. Hay là, trước khi giết, chúng ta chia nhau uống hết máu huyết của tiểu tử?

- Đem dài nhiều mạng. Cần phải đề phòng quái nhân Nhất Câu Hồn có thể vẫn chưa chết, đã thoát như tiểu tử từng thoát. Nên giết là hơn.

- Chúc mỗi cũng tán đồng chuyện kết liễu tiểu tử. Vì xem ra tiểu tử đã nghĩ được cách thức và có thừa bản lãnh hóa giải sự biến ảo vi diệu của bảo pháp Thiên Y Phi Áo. Giết là tốt nhất.

- Tóm lại, vừa chống lại được Di Tinh Đại Pháp, vừa làm cho Thiên Y Phi Áo trở nên vô hiệu quả, lưu tiểu tử này lại chính là lưu hậu họa cho bốn môn. Giết!

Nghe đến đây, Hiểu Phong vừa sợ vừa phẫn nộ, bật quát lên:

- Muốn định đoạt số phận của Hiểu Phong này cần phải hỏi qua đôi nhục chưởng của ta. Đừng quá ngông cuồng tự đắc vội. Đỡ.

Địch đông thế mạnh, Hiểu Phong có chủ trương tiên hạ thủ vi cường là điều hợp lẽ. Do đó, quát xong, Hiểu Phong cố ý bật lao người vào nhân vật từng bảo mọi người nêu chủ ý. Và một ngọn Quái Phong Chưởng đã được Hiểu Phong tận lực quật bửa ra.

Nhìn kinh phong mang theo nguồn nội lực thập phần thâm hậu, nhân vật nọ cười gằn:

- Với nội lực này, thảo nào môn chủ và nhiều người nữa cho đến giờ vẫn còn chủ trương bắt giữ người để thu thập chính máu huyết chứa đầy dược lực hãn thế của người. Chỉ tiếc, vì chủ trương đó nên bốn môn đã gặp không ít khó khăn chỉ với tiểu tử người. Nhưng bây giờ thì hết rồi, mạng người kể như đã hỏng. Xem chiêu của ta.

Hiểu Phong những tưởng xuất chiêu động thủ trước là mười phần nắm vững lợi thế đến bảy tám phần. Và điều đó còn chắc chắn hơn, vì nhân vật nọ mãi đến lúc tối hậu mới ra tay, quá chậm so với chiêu công chiếm thượng phong của Hiểu Phong.

Thế nhưng, khi nhân vật nọ xuất kinh, Hiểu Phong mới biết bản thân chưa đánh giá đúng chân tài thực học của đối phương. Vì ngọn kinh của Hiểu Phong đang ào ào cuộn đến, chỉ một sát na nữa là xô ập vào đối phương. Thế mà đối phương chỉ cần khoa tay một lượt, phát ra một luồng lực đạo cực kỳ nhu hòa và hầu như không có, thì chưởng lực của Hiểu Phong như bị hút mất tằm vào lực đạo như hòa nọ.

Ngay khi có dấu này khởi phát, Hiếu Phong chưa kịp biến sắc thì nghe phe đối phương cười âm lên:

- Bát Nhã Thần Công quả có uy lực danh bất hư truyền. Chúng ta còn chờ gì nữa mà không lập nhanh trận Du Hồn Bát Nhã, tiễn tiểu quỷ vào Quỷ Môn Quan?

Bản thân chưởng lực thì bị hút mất tâm vào khoảng không vô tận và xung quanh thì tám nhân vật còn lại đều động thân, tự chiếm lấy những phương vị cần thiết, hợp với nhân vật đang thi triển công phu gọi là Bát Nhã Thần Công để lập nên trận Du Hồn Bát Nhã, Hiếu Phong vì có cảm nhận nguy hiểm đã cận kề nên bối rối và lập tức vận lực thu chiêu.

Như chỉ chờ có thế, nhân vật nọ vừa cười cao ngạo vừa thu hồi ngay luồng nhu lực kỳ quái:

- Phản ứng của ngươi hoàn toàn đúng với những gì ta đã dự liệu. Nghĩa là ngươi đành phải chấp nhận mạng số dành cho ngươi thôi. Phát trận!

Và Hiếu Phong hoàn toàn bất ngờ khi phát hiện nhu lực kia vừa thu hồi thì toàn bộ chưởng lực của Hiếu Phong lại tái xuất hiện, tiếp tục lao thẳng vào nhân vật nọ.

Tuy thế, mọi việc diễn ra đều chậm mất một nhịp nhỏ, để khi chưởng lực của Hiếu Phong tái hiện thì cũng là lúc trận Du Hồn Bát Nhã phát huy hiệu dụng.

Bọn họ chín người đều xoay chuyển, nhanh như những chiếc bóng. Và khi ngọn chưởng của Hiếu Phong bắt đầu chạm vào họ là chạm vào những chiếc bóng mờ ảo, thì tuần tự chiêu chưởng của Hiếu Phong gặp phải chín lực đạo đối kháng liên tiếp nhau.

Lực đạo nối tiếp lực đạo và nếu năm bảy lực đạo đầu là quá đủ để hóa giải chiêu chưởng của Hiếu Phong, thì những lực đạo còn lại có nhiệm vụ uy hiếp sinh mạng Hiếu Phong. Chúng ào ào và cuồng nộ đổ ập vào phương vị Hiếu Phong đang đứng.

Thất sắc, Hiếu Phong dịch người lách tránh, nhờ kịp thi triển bộ pháp U Minh Ngoại Hồn.

Nhân đà tránh chiêu, Hiếu Phong cấp tốc hất tay, đẩy ra một lực đạo với toàn bộ thập phần hỏa hầu. Nhắm vào những chiếc bóng và quật vào.

Thế trận Du Hồn Bát Nhã vẫn kiên vững. Chín chiếc bóng vẫn xoay quanh Hiếu Phong và chủ nhân của những chiếc bóng còn cười vang, như thể họ xem phản ứng của Hiếu Phong chỉ là trò vô dụng.

Đúng là vô dụng thật. Vì cũng như điều vừa xảy ra, khi lực đạo này của Hiếu Phong bắt đầu chạm vào phạm vi uy lực của Du Hồn Bát Nhã trận thì do những chiếc bóng lần lượt lướt qua nên có tất cả chín ngọn kinh đối kháng cùng nối tiếp nhau xuất hiện, đương đầu với mỗi một lực đạo duy nhất của Hiếu Phong.

Chín loạt chấn kinh nối liền nhau vang lên với kết quả là lực đạo của Hiếu Phong đã dễ dàng bị hóa giải, đồng thời dư lực còn lại đã làm cho Hiếu Phong đảo chao nghiêng, huyết khí toàn thân thì sôi trào.

Trong khi đó, trận Du Hồn Bát Nhã vẫn chưa có dấu hiệu nào suy suyển.

Quá kinh tâm táng đờm, suýt nữa Hiếu Phong đã nghĩ bản thân vậy là không có chút năng lực nào để cùng trận Du Hồn Bát Nhã đương đầu. May thay, với một ý tưởng vừa thoáng qua đầu, Hiếu Phong gắng gượng cười vang:

- Chư vị đều là cao nhân, là nhất môn chi chủ của từng môn bang phái riêng lẻ. Dùng đấu pháp xa luân chiến này chư vị không thấy hổ thẹn sao? Đừng tưởng làm như thế là tại hạ không có cách đối phó. Hãy xem đây!

Và Hiếu Phong lại vận lực, đẩy vào vòng vây, được làm bằng toàn những chiếc bóng mờ ảo, một kinh đầy uy lực.

Tuy nhiên, thay vì để chưởng kinh thật sự chạm vào những chiếc bóng, đúng lúc phạm vi uy lực của trận Du Hồn Bát Nhã chuẩn bị phát huy hiệu dụng lợi hại như đã xảy ra, Hiếu Phong bất ngờ dịch chuyển bộ vị, làm cho phương phát kinh cũng thay đổi, quật thẳng vào bộ vị khác của trận Du Hồn Bát Nhã.

Lập tức từ những chiếc bóng bỗng có tiếng người hậm hực vang lên:

- Hừ! Tiểu tử quả là trí trá khó ngờ. Nhưng đối với người, kết quả vẫn vậy thôi.

Lại có những loạt chấn kinh liên tiếp chạm nhau vang lên và Hiếu Phong thì vẫn chao đảo ngả nghiêng như hai lần trước đó.

Tuy vậy, theo Hiếu Phong nhận định thì lần chao đảo này không quá tệ hại như đã xảy ra. Chứng tỏ bọn họ tuy có Du Hồn Bát Nhã trận làm cho từng người bọn họ có cơ hội phát chưởng vào Hiếu Phong, và nhờ họ nhanh nên chín chưởng của họ tợ như hợp kinh, lần lượt đối phó với mỗi một ngọn kinh được Hiếu Phong

phát ra, nhưng họ vẫn giảm thiểu uy lực khi bị Hiếu Phong bất ngờ chuyển đổi phương hướng phát chiêu.

Nhờ đó, Hiếu Phong mơ hồ đoán ra cách phá trận.

Không dám chần chờ, Hiếu Phong lập tức bật quát:

- Không thể có kết quả nào khác biệt thật ư? Hãy xem đây!

Và Hiếu Phong tung kinh, rồi cũng bất ngờ chuyển hướng như đã thực hiện.

Những chiếc bóng lại cười vang:

- Nếu người vẫn chỉ có một đấu pháp này thì đừng mong có kết quả nào khác.

Nhưng tràng cười kia buộc phải ngưng ngang khi đến lượt họ phát hiện ngọn kinh của Hiếu Phong chợt biến mất.

Hiếu Phong đã thay đổi đấu pháp và đã bất ngờ thu kinh, không cho việc chạm chưởng cứ tiếp tục xảy ra.

Thay vào đó, Hiếu Phong chợt vận dụng U Minh Ngạ Hồn bộ pháp, tự xoay chuyển theo chiều xoay của những chiếc bóng. Đồng thời Hiếu Phong còn lạng lế tung ra một lực đạo âm nhu, nhắm vào chiếc bóng cận kề nhất.

Động thái này của Hiếu Phong làm cho một tiếng kêu vang lên từ những chiếc bóng:

- Đề phòng nhu kinh của tiểu tử!

Nhưng đã quá muộn.

“Bực...”. trận Du Hồn Bát Nhã tuy vẫn tiếp tục xoay chuyển sau tiếng chấn động âm âm này nhưng đối với Hiếu Phong thì trận đó kể như mất hiệu quả.

Bởi đã có một người bị đẩy bật ra ngoài, không còn hiện diện trong vòng xoay của những chiếc bóng nữa, tất vòng xoay dù nhanh cũng không thể lấp đầy chỗ khiếm khuyết vì thiếu vắng một người.

Hiếu Phong đã nương theo đó, thoát ra ngoài, từ chỗ gián đoạn chỉ trong một nháy mắt vụt có của vòng???

Phát hiện đã mất Hiếu Phong, vòng xoay tức thì dừng lại.

Và khi tám nhân vật hiện hữu trở lại thì cả tám gương mặt đều tái sắc.

Hiếu Phong đã xuất hiện cạnh nhân vật vừa bị âm kinh của Hiếu Phong chấn bay.

Hiếu Phong cười lạnh, đưa mắt nhìn lần lượt tám nhân vật kia:

- Tại hạ không muốn nhiều lời vô ích. Bất luận ai trong chư vị còn có hành vi giúp Huyền Thiên Môn gây họa cho võ lâm tất sẽ nhận kết cục như tên Ác Đạo này.

Dứt lời, do nhân vật vừa bị âm kinh của Hiếu Phong chấn bay ngẫu nhiên lại là đạo nhân có gương mặt nham hiểm đã từng dùng Di Tinh Đại Pháp hại Hiếu Phong, nên Hiếu Phong không hề ngần ngại quật thẳng một kinh vào đầu tên Ác Đạo.

“Bộp” đầu tên Ác Đạo vỡ toang, khiến tám nhân vật nọ cùng cuống nộ lao vào Hiếu Phong:

- Tiểu tử quả ác độc. Giết!

- Giết chết ngay tiểu tử!!

Phần vì quá cuống nộ, một phần khác có lẽ vì không còn đủ người như lúc đầu nên lần này họ xông vào Hiếu Phong không thành một thế trận nào cả.

Họ loạn chiến, mạnh ai nấy quật kinh xối xả vào Hiếu Phong.

Hiếu Phong bình tâm dần và nhận ra thân thủ bản thân không hề kém bất kỳ ai trong số những nhân vật này.

Hiếu Phong từng giao đấu bình thủ với Kiều Duy Hải, trang chủ Kiều gia trang. Đó là truyện trước kia.

Và lúc này, có lẽ sau đôi ba lần gặp thảm biến, vô tình làm cho dực lực của Vạn Niên Thạch Linh Chi và Vạn Niên Xà Thạch Hoa Điểm đã tăng thêm diệu dụng, giúp cho nội lực thêm uyên thâm, nên chỉ mới lúc nãy thôi, công phu của Hiếu Phong làm cho đàn chủ Ngũ Độc Đàn hoảng kinh không dám đối diện chạm chưởng. Và vừa rồi, chỉ một kích của Hiếu Phong là đủ loại bỏ năng lực giao thủ của tên Ác Đạo cũng là một đàn chủ như những nhân vật còn lại. Chúng tỏ bản lãnh của Hiếu Phong đang làm bọn họ ngấm ngấm sợ hãi, là nguyên do khiến họ phải nhờ số đông mới dám đương trường xuất hiện quyết hạ thủ Hiếu Phong.

Vững tâm về điều này, Hiếu Phong cũng cuống nộ, tận dụng toàn bộ sở học, cùng bọn đối phương tám người diễn khai trường huyết chiến.

Hiếu Phong quát vang:

- Hãy đỡ tuyệt học Cát gia!

Chân thì thi triển bộ pháp U Minh Ngạ Hồn như hồ điệp, Hiếu Phong lần lượt lao xen qua họ, chạm chưởng với bất kỳ ai bộc lộ sơ hở chỉ nhả như chân tơ kẽ tóc.

Những tiếng chạm kình lần lượt vang lên, làm cho những ai chạm chưởng với Hiếu Phong đều bật lên những tiếng kêu thất thanh sợ hãi:

- Nội lực của tiểu tử quá cao thâm. Nếu chúng ta không cấp thời có đối sách thích hợp e không đủ năng lực chi trì lâu.

“Bung!” Tiếng chấn kình lần hồi càng lúc càng vang to. Khiến cho bọn họ càng thêm thất thanh:

- Dùng độc thì không được, dùng trận không xong, Bát Nhã động chủ còn chờ gì chưa dùng Bát Nhã Thần Công, làm giảm đi khí thế đang vượng của tiểu tử.

Nhân vật được gọi là Bát Nhã Động Chủ lập tức lướt đến đối diện với Hiếu Phong:

- Miêu Cương Tam Quái từng cướp mất một vật của bốn động. Bí phổ Quái Dao giờ chẳng còn, mỗi hận này một mình ngươi phải gánh trả. Đỡ chiêu.

Thấy đối phương xuất phát một lực đạo nhu hòa, chính là Bát Nhã Thần Công từng gây kinh hoàng cho bản thân, Hiếu Phong tự lượng sức không có cách đối phó, bèn cười vang:

- Tàng đồ bí phổ Quái Dao là của Đình gia. Tôn giá nhận bữa như thế, sao không chờ đến lúc xuống Hoàng Tuyền, hỏi người của Đình gia cho tỏ tường hư thực? Đừng hỏi tại hạ chỉ phí công.

Và Hiếu Phong lùi dần.

Bắt gặp thái độ của Hiếu Phong, bọn họ cuống nộ áp đến:

- Tiểu tử định chạy! Chớ để tiểu tử thoát!

- Mau hợp lực phát chiêu! Nhanh nào, đánh!

Lúc giao đấu, điều tối kỵ cần tránh là đừng để đối phương phát hiện điểm yếu. Hiếu Phong do chưa đủ lịch duyệt giang hồ, đã cho đối phương nhìn thấy sự bất lực của bản thân khi gặp phải Bát Nhã Thần Công, nên đã tạo cơ hội cho đối phương tám người cùng hợp lực phát kình, khiến từng chiêu của họ có uy lực không gì sánh nổi.

Khác với trận Bát Nhã Du Hồn từng có nhiều thời gian cho Hiểu Phong có cân nhắc chọn lựa từng đấu pháp thích hợp, thế lực hợp kinh lần này của họ hoàn toàn không cho Hiểu Phong có bất kỳ thời gian nào dù chỉ là suy nghĩ.

Hợp kinh của họ cuộn đến.

Buộc phải đối chiêu nếu không muốn thúc thủ chờ chết, Hiểu Phong dốc toàn lực hất kinh.

“Tung...!” chỉ một kích này thôi là đủ cho Hiểu Phong biết tình hình hoàn toàn bất lợi. Toàn thân khí huyết chột sôi trào và chỉ suýt nữa Hiểu Phong đã ngã xuống vì không sao chịu nổi một áp lực đến ngàn cân vừa đập mạnh vào người.

Bọn họ đắc thắng, hùng hổ xông đến với lần hợp kinh thứ hai:

- Giết tiểu tử!?!

- Người phải chết thôi. Đánh!!

Nhìn hợp kinh to như cả một quả núi đang thần tốc cuộn đến, Hiểu Phong bàng hoàng vô số kể, chỉ còn biết tung người bỏ chạy.

Phấn khích trước kết quả này, bọn họ hò reo và gọi nhau đuổi theo:

- Tất cả cùng truy sát mau!

- Bảo pháp Thiên Y Phi Áo? Bồn môn đã chế tác thêm ba bộ, mau dùng bảo pháp đuổi theo tiểu tử!!

Với bao nhiêu lực tàn đang được vận dụng, Hiểu Phong vừa chạy thoát vùng cương thổ khô cằn chột thất sắc và thấy bản thân đang chạy lọt vào một khu vực chỉ toàn là phi lao đã khô héo vàng vọt vì gặp hạn hán.

Với địa hình này, Hiểu Phong tự biết, bọn họ chỉ cần cho một mối lửa là Hiểu Phong dù có chấp cánh cũng vô phương thoát.

Đang lúc tiến thoái lưỡng nan, Hiểu Phong chợt nghe từ phía sau có nhiều tiếng náo loạn vang lên.

Đoán biết ở sau tình hình đã có đột biến, Hiểu Phong vội hoành người tạt ngang. Và khi vừa dịch người, Hiểu Phong dù không chủ tâm cũng bất ngờ để trút ra tiếng thở dài nhẹ nhõm. Vì nhờ hành động có tính cách tình cờ đó Hiểu Phong ngẫu nhiên thoát chết trong gang tấc khi phát hiện rằng có một bóng nhân ảnh từ trên cao đã lao xuống và quật một kinh đúng vào vị trí Hiểu Phong vừa rời đi.

Ngọn kinh vừa tập kích này còn xoáy thủng vào nền đất, tạo thành một hố đất không phải nhỏ. Điều này giúp Hiểu Phong nhận thức rằng nếu bản thân chỉ

chậm dờ đi chừng một sát na thì thời gian trôi đi thì hố đất ắt không hiện diện, thay vào đó là sinh mạng Hiếu Phong khó bảo toàn và đã hồn du địa phủ rồi.

Ngay khi thoát chết, Hiếu Phong dù động nộ, chỉ muốn cùng nhân vật vừa có hành vi tập kích ám muội diễn khai một trận tử chiến để hả cơn giận, nhưng vì sự náo loạn vẫn đang tiếp tục xảy ra ở phía sau nên vội đưa mắt nhìn.

Và Hiếu Phong vừa ngỡ ngàng vừa hoang mang vô tưởng khi phát giác nguyên nhân của sự náo loạn là bắt nguồn từ một nhân vật đã che kín tất cả toàn thân. Đó là một bạch nhân, y phục toàn trắng, đầu tóc và diện mạo cũng được phủ kín bằng một túi lụa bạch, đến hai bàn tay lẫn đôi hài vải mang dưới chân cũng phủ kín một màu trắng. Và ở bạch nhân này nếu có vật dụng hoặc chỗ nào khác màu thì chỉ là thanh trường kiếm tuyền đen và hai con người đen láy.

Do chỉ có sự khác biệt như thế thôi ở gã bạch nhân nên ngay khi Hiếu Phong chú mục nhìn thì dường như chỉ thấy một bóng trắng toát được một màn hắc quang so kiếm chiêu lăng lệ tạo thành, bao phủ khắp người gã bạch nhân.

Tung kiếm chiêu ở tình huống này đương nhiên không để phô diễn. Vì thế, nguyên nhân của sự náo loạn là thế, ba bốn nhân vật đang đuổi bám theo Hiếu Phong giờ biến thành đối tượng cho văng kiếm quang của gã bạch nhân nhắm vào.

Và vì kiếm chiêu của bạch nhân quá lăng lệ, lại cứ liên hoàn phát chiêu, nên ngay lúc này những nhân vật bị bạch nhân chiếu cố đều rơi vào cảnh lúng túng chưa từng có.

Họ hợp lực lại, tạo thành một vòng vây, tìm cách tấn công bạch nhân từ bốn phía.

Phát hiện sự thế, Hiếu Phong biết ngay đây là cơ hội để xoay chuyển tình hình. Vì thế, Hiếu Phong lập tức vận dụng bộ pháp U Minh Ngạ Hồn, liên tục dịch chuyển phương vị, chớp thời cơ đưa mắt nhìn lướt qua toàn bộ cục trường.

Bọn đối phương hiện có tám nhân vật, bốn đang tìm chỗ hở để động thủ với bạch nhân, hiện còn một nhân vật đang ngơ ngác vì phát hiện Hiếu Phong biến mất, vậy là như Hiếu Phong đang nhắm tính, phe đối phương phải có thêm ba nhân vật nữa ắt đã nhờ bảo pháp Thiên Y Phi Ảo nên đang đảo lộn trên cao.

Hiếu Phong ngược mắt nhìn lên và nếu nền trời không còn chút ánh sáng cho lúc cuối ngày có lẽ bóng ảnh của ba nhân vật đang chao liệng như loài chim điểu đã chìm hoàn toàn vào khung trời sẫm tối.

Với phát hiện này, Hiếu Phong cười vang:

- Đúng là thiên bất dung gian đảng, cơ hội cho Hiếu Phong tại hạ loại trừ bớt vây cánh của Huyền Thiên Môn là đây. Chớ trách tại hạ chẳng dung tình.

Định bật người lên cao giao đấu với ba nhân vật đang dùng bảo pháp Thiên Y Phi Áo, Hiếu Phong cam chịu lỗ ã vì bị chính ba nhân vật đó đồng loạt lao xuống tấn công.

Không thể ngờ tiên cơ định chiếm lại bị đối phương nhanh hơn chiếm đoạt, và bây giờ đang bị hợp kích của ba nhân vật đó bủa vây, Hiếu Phong đành liều lĩnh tung chiêu đón kình:

- Hãy đỡ!

“Ì...”. Toàn thân Hiếu Phong bị chấn động mạnh và vì không chịu nổi áp lực quá nặng nề này Hiếu Phong vụt há miệng thở liên tiếp những ngụm huyết hồng nhuận.

Sau một loạt hợp kình đắc thắng, ba nhân vật nọ lập tức hiện thân, hợp nhau một lần nữa, tung toàn những chiêu sát thủ vào người Hiếu Phong đã mang thương tích nặng nề. Họ còn cười ngạo nghễ:

- Ngày này năm sau sẽ là ngày giỗ đầu tiên cho Cát Hiếu Phong người!

- Nạp mạng đi thôi!

Nhưng đúng lúc đó bỗng có một loạt tiếng rống vang lên khiến mọi người dương diện đều rúng động đến phải ngừng lại tất cả mọi hành động:

- Ma Kiếm?!! Hậu nhân Ma Kiếm tái xuất giang hồ, ôi chao!!

Diễn biến xảy ra chỉ trong nháy mắt và đó là thời gian đủ để định đoạt số phận của một hoặc nhiều người.

Hiếu Phong cũng rúng động khi biết hai tiếng Ma Kiếm là để chỉ kẻ duy nhất sử dụng kiếm ở đây. Chính là bạch nhân vừa xuất hiện với một thanh kiếm tuyến đen và đôi người đen láy sáng ngời ánh tinh quang.

Tuy vậy, ngay khi phát hiện không phải chỉ có bản thân bị rúng động, cả ba nhân vật đang bức dồn Hiếu Phong cũng vì quá rúng động nên đã ngừng tay chiêu, Hiếu Phong liền chớp lấy cơ hội.

Và chỉ thoáng mắt sau, lúc cơn rúng động qua đi. Ba nhân vật nọ chột nhân ra Hiếu Phong đã thoát đi đằng nào mất rồi.

Họ phần hận nhìn quanh. Nhưng vừa nhìn thấy Hiểu Phong đang tận lực tẩu thoát, men theo khu vực chỉ toàn là phi lao khô cháy, họ định đuổi theo thì nghe gần đó có tiếng gầm đầy tâm trạng cuồng nộ bất ngờ vang lên:

- Không sai! Ngày Ma Kiếm tái thế là ngày Huyền Thiên Môn bị tận diệt. Đầu tiên là lũ nha trảo thất phu các ngươi! Hãy xuất chiêu!!

Lúc này hoàng hôn cũng đã đưa màn đêm đen tối kéo đến, khiến vầng hắc quang do bạch nhân thi triển kiếm chiêu tạo ra cơ hồ đã tiếp màu với bầu không gian ảm đạm. Ba nhân vật nọ nghe tiếng gầm liền quay lại và chỉ còn thấy một bóng trắng toát đang tha hồ loạn động giữa năm nhân vật có bối phận đàn chủ như họ. Và năm nhân vật đó vì không thể tiến đến gần bóng trắng trong phạm vi hai trượng vuông, làm thế hợp kinh của họ kể như tự vỡ, nên lúc này họ chỉ biết tự lo cho chính bản thân họ mà thôi. Đã thế, uy lực lợi hại của từng chiêu kiếm vốn dĩ đã vang dang là Ma Kiếm do bạch nhân cuồng nộ phát huy còn làm cho họ càng lúc càng lùi.

Thấy vậy, ba nhân vật nọ vội giang rộng đôi tay, sử dụng ngay bộ y phục họ đang mặc là bảo pháp Thiên Y Phi Áo và cùng bật lao vào bạch nhân như ba cánh chim ưng chực vỗ mỗi.

Không một ai còn nhớ đến Cát Hiểu Phong. Và dù có nhớ thì Hiểu Phong cũng đã chạy khuất dạng.

Trong khi bạch nhân mãi nhờ Ma Kiếm, tha hồ vùng vẫy tung hoành ở giữa năm nhân vật nọ, hầu như không thể biết đã có thêm sự xuất hiện của ba nhân vật nữa từ phía trên cao, thì từ nơi Cát Hiểu Phong từng chạy thoát bỗng có một bóng nhân ảnh nương theo bóng đêm bất ngờ lao đến.

Và bóng nhân ảnh này đến thì tiếng quát to như tiếng sấm cũng đến:

- Bọn Huyền Thiên Môn muốn chết!

Từ tay bóng nhân ảnh này liền lia ra một vật lạ, cứ xé gió lao thẳng vào một trong ba nhân vật đang chao liệng trên không trung với ý đồ chuẩn bị hạ thủ nhân vật sử dụng Ma Kiếm.

Tiếng xé gió của vật lạ nọ ngay khi phát ra đã làm cho toàn trường rung động. Bởi thế, có tiếng hô hoán thất thanh lập tức vang lên:

- Câu Hồn Phi Liên Sách?! Tề đàn chủ, Tề lão huynh hãy tránh nhanh.

Vừa nghe tiếng hô hoán này, nhân vật đang bị vật nọ nhắm vào thay vì lo đảo người lẩn tránh như lời đề tỉnh thì lại bối rối, chỉ biết kêu gào mà thôi:

- Sao bảo quái nhân am hiểu Nhất Câu Hồn đã chết! Ối...

Vì không có bất kỳ phản ứng nào để đối phó, Tề đàn chủ Ngũ Độc Đàn lập tức bị vật lạ cắn phập vào giữa lồng ngực. “Phập”!

Sau tiếng động ngọt lịm, toàn thân họ Tề trước khi rơi xuống còn bất ngờ chúi người như muốn lao về phía nhân vật vừa ném vật lạ ra.

Nhưng đó không phải phản ứng hoặc cử chỉ do họ Tề gây ra. Trái lại, hầu hết ai ai cũng nhìn thấy hữu thủ của bóng nhân ảnh đang có cử chỉ như muốn thu hồi vật lạ về. Và họ biết, đó là Câu Hồn Phi Liên Sách sau kho cắm vào ai liền được chủ nhân binh khí Câu Hồn dùng đoạn dây để thu hồi về, làm cho thân hình họ Tề chúi theo một đoạn, sau đó mới chụ rơi xuống.

Và ngay khi thấy điều đó xảy ra cho họ Tề, hai nhân vật còn lại đang chao liệng trên không trung lập tức cùng nhau kêu lên:

- Đề phòng y tung mũi Câu Hồn thứ hai...

- Thủ pháp của y là thế. Thu mũi này là sắp sửa ném mũi thứ hai. Chạy mau!

Họ nhờ bảo pháp Thiên Y Phi Áo đang mặc trên người nên khi bỏ chạy thì họ là người rời bỏ cục trường nhanh nhất.

Những nhân vật đàn chủ còn lại của Huyền Thiên Môn cũng định chạy đi nhưng uy lực của Ma Kiếm đã ngăn lại.

Bạch nhân loang kiếm:

- Muốn chạy khỏi Ma Kiếm ư? Trừ khi lưu thi thể lại. Đỡ!

Bóng trắng toát của bạch nhân càng thêm nổi rõ giữa nền trời tối và vắng hắc quang do kiếm chiêu tạo thành thì tuy lẫn vào bóng đêm nhưng uy lực phát ra vẫn minh chứng sự hiện hữu đầy lợi hại của Ma Kiếm từng gây khiếp đảm cho mọi người.

Một tiếng gào bi thảm chọt vang lên:

- A... Ma Kiếm quả... lợi... hại...!

“Phập phập...”. Một thi thể bỗng bị phân loạn, rơi vung vãi khắp nơi, cho thấy Ma Kiếm khi xuất thủ đặc thành thì nạn nhân tất gặp cái chết không gì thể thảm bằng.

Mục kích cảnh trạng này, bốn đàn chủ còn lại của Huyền Thiên Môn sững sờ đưa mắt nhìn nhau.

Sau đó, họ chợt phát hiện bạch nhân cũng lâm vào trạng thái sững sờ qua biểu hiện thanh trường kiếm trong tay cứ buông thõng chúc xuống và mục quang thì dõi nhìn xa xăm.

Phát hiện này làm cho bốn người bọn họ cùng len lén lùi lại.

Họ không dám gây tiếng động, sợ bạch nhân nếu nghe được ắt không còn trong trạng thái như đang có nữa.

Họ lùi dần và khi cảm thấy đã lùi đến khoảng cách an toàn họ nhất loạt quay người phóng chạy.

Họ quá vội tìm cái sống trong cho chính họ nên không nhìn thấy bạch nhân cũng phóng chạy như họ nhưng theo hướng khác.

Bạch nhân di chuyển rất nhanh, men theo mé ngoài khu vực mọc toàn phi lao, tạo thành một vệt sương trắng vật vờ phiêu phưởng giữa bóng đêm đen càng lúc càng dày.

Vượt quá khu vực phi lao, bạch nhân chậm dần lại khi thấy cách đó không xa có một bóng hình xiêu vẹo vẫn cứ chệnh choạng bước đi!

Tiến đến gần hơn, bạch nhân chợt lên tiếng, trầm giọng gọi người đang đi xiêu vẹo đó:

- Cát Hiểu Phong?

Nghe gọi, bóng hình đang xiêu vẹo chợt đứng thẳng lên và quay lại thật nhanh, và bóng đó cũng lên tiếng khi nhận ra người gọi là ai:

- Là các hạ? Ma Kiếm tái thế, như các hạ đã nói, là để tận diệt Huyền Thiên Môn. Các hạ sớm đuổi theo tại hạ là có ý gì?

Bạch nhân tỏ ra ngập ngừng:

- Người đã bị thương?

Hiểu Phong cười gượng, mắt thì cố nhìn xuyên bóng đêm, hi vọng cũng nhìn xuyên qua lớp lụa bạch để thấy diện mạo của bạch nhân là thế nào.

- Bọn Huyền Thiên Môn không thủ đoạn nào không làm. Đa tạ các hạ xuất hiện kịp lúc. Bằng không, tại hạ e khó toàn mạng vì bị họ liên thủ hãm công.

Giọng nói của bạch nhân bỗng trở nên khàn khàn khó nghe:

- Ta đến đây không phải để giúp người, hãy miễn cưỡng cho ta nghe những lời khách sáo. Còn lúc này, à, thật ra không phải ta đuổi theo người. Mau cho ta

biết, trước ta một lúc có nhân vật nào cũng chạy theo hướng này và có lẽ đã chạy vượt qua người chằng?

Hiếu Phong lộ vẻ ngờ ngác:

- Các hạ muốn biết có ai đã lao vượt qua tại hạ không à? Đây là nơi hoang vắng, ngoài tại hạ và bọn Huyền Thiên Môn vì là tử đối đầu nên không thể không chạm trán, e chỉ có mỗi một mình các hạ là dám hiện diện thôi. Làm gì có ai khác?

Thái độ của bạch nhân tỏ ý không hài lòng:

- Ta đang hỏi người, hoặc người đáp hoặc không thể thôi. Người như người làm gì có tư cách hỏi ngược lại ta?

Hiếu Phong chợt ưỡn người đứng thẳng lên:

- Nếu tại hạ không có tư cách, há lẽ một người đã luyện qua công phu bá đạo là Ma Kiếm như các hạ lại có tư cách?

Bạch nhân buông tiếng cười sắc lạnh:

- Nghe khẩu khí của người dường như không tán thành sự tái thế của Ma Kiếm? Cho dù sự tái thế đó vừa đem lại tiện ích cho người, giúp người không bị bọn Huyền Thiên Môn sát hại, người vẫn có ý nghĩ như mọi người là phàm ai luyện Ma Kiếm đều là đại ma đầu, đại ác nhân không thể dung tha?

Hiếu Phong cũng cười lạnh:

- Nhất Câu Hồn, Nhị Quái Đao, Tam Ma Kiếm. Tự thân câu ca này ắt hẳn đã cho các hạ biết nhận định của mọi người về những loại công phu bá đạo là thế nào rồi, hà tất cứ phải hỏi khó tại hạ.

Bạch nhân quắc mắt:

- Có vẻ như người không nhìn nhận người chính là nhân vật vừa dùng Câu Hồn Phi Liên Sách ứng cứu và giải nguy cho ta?

Hiếu Phong ngờ ngàng:

- Tại hạ đã dùng Câu Hồn Phi Liên Sách? Tại hạ đã giải nguy cho các hạ? Một người đang bị nội thương nghiêm trọng như tại hạ ư? Các hạ thật khéo nói đùa.

Bạch nhân cao giọng giận dữ:

- Người đã luyện Ma Kiếm đến nhập tâm như ta không hề biết đùa. Nếu không phải người thì ai đã dùng Câu Hồn Phi Liên Sách giải nguy cho ta, sau đó chưa nói gì đã bỏ đi và chính là đi theo hướng này?

Hiếu Phong giật mình, gương mặt ngơ ngác nhìn quanh:

- Các hạ nói thật chứ? Ngoài Ma Kiếm lại có thêm Nhất Câu Hồn xuất thế? Và người đó quả thật đã chạy theo hướng này? Ái chà, nói như vậy không lẽ tại hạ gặp may, chỉ một đêm được diện kiến cùng lúc hai nhân vật luyện thành hai công phu bá đạo và không bị hai nhân vật này chọn làm đối tượng?

Tay kiếm của bạch nhân chột rung lên khe khẽ:

- Trước mặt ta, người đừng giả trò. Nếu ta đoán không lầm thì chính người, không phải ai khác, sau khi vờ bỏ chạy đã cố ý quay lại dùng Câu Hồn Phi Liên Sách để cứu ta, đáp lại việc ta đã tình cờ giải nguy cho người trước đó. Là nam tử hán đại trượng phu, sao người không dám thừa nhận, điều người đã làm? Hung khí của người đâu? Hãy lấy ra, thử xem giữa Câu Hồn và Ma Kiếm công phu nào lợi hại hơn.

Hiếu Phong lo lắng:

- Nói sao chứ? Các hạ dựa vào đâu để quyết tại hạ là người đã sử dụng Câu Hồn Phi Liên Sách?

Bạch nhân gau gắt:

- Chớ nhiều lời vô ích. Dù phải hay không phải, đêm nay ta cũng quyết cho người nếm mùi lợi hại của Ma Kiếm. Xuất thủ đi.

Hiếu Phong bước lùi lại và tự nhếch môi cười nhạt:

- Ma Kiếm có thật sự lợi hại hay không, chính tại hạ từng có ý sau này nếu có dịp ắt sẽ xin lĩnh giáo. Còn như bây giờ, do tại hạ đã bị chưởng thương, chỉ định nhân cơ hội này thủ thắng thì tại hạ không có gì để nói. Ra tay đi.

Véo một tiếng, Hiếu Phong hoàn toàn không có bất kỳ phản ứng gì, chỉ biết đứng bất động, mặc tình cho thanh kiếm đen tuyền của đã tung ra và bây giờ đã dừng lại với đầu mũi kiếm vừa vắn chỉ ngay vào tâm thất Hiếu Phong.

Bạch nhân long đôi mắt sòng sọc:

- Người nguyện ý nạp mạng?

Hiếu Phong thở ra nhè nhẹ:

- Định kiến của giang hồ là ai luyện qua một trong ba loại công phu bá đạo vừa nêu đều cuồng tâm loạn trí vì bị ma chưởng chiếm nhập, tạo thành ma tâm. Lời này có lẽ đúng khi chính các hạ định hạ thủ tại hạ là người đang lâm cảnh vô năng lực hoàn thủ.

Bạch nhân hừ lạnh:

- Lời của người chỉ gạt được trẻ lên ba. Vậy theo người, nếu người có thời gian cho công lực phục hồi, người không cần dùng Câu Hồn Phi Liên Sách vẫn đủ năng lực đối phó với Ma Kiếm của ta?

Hiếu Phong ngao ngán thở dài:

- Sao các hạ cứ mãi đề quyết tại hạ là người đã dùng Nhất Câu Hồn ứng cứu các hạ? Nếu có Câu Hồn Phi Liên Sách, tại hạ chịu để cho các hạ uy hiếp như thế này sao?

Bạch nhân tỏ ý dao động, định thu kiếm về. Nhưng không biết nghĩ sao, bạch nhân chột bật tung thanh kiếm, tạo thành màn kiếm mỏng lượn quanh người Hiếu Phong.

Sau khi thu kiếm về, làm cho những âm thanh rú rít do kiếm khí phát ra không còn nữa, bạch nhân cười khùng khục trong miệng:

- Muốn biết người có phải người đã sử dụng Câu Hồn Phi Liên Sách hay không, đối với ta xem ra rất dễ. Vì hung khí đó thể nào cũng có trong người người.

Và vẫn cười như thế, bạch nhân ung dung tiến lại gần, từ từ cho tay vào bọc áo của Hiếu Phong.

Chột bạch nhân thu nhanh tay về, miệng quát vang:

- Ai?

Đáp lại chính Hiếu Phong cũng bị bất ngờ khi nghe thanh âm của lão Trần Thiết Phi vang lên từ một nơi không xa lắm:

- Đã tự biết luyện Ma Kiếm là đi ngược lại ý nguyện võ lâm. Người nghĩ người đủ sức đương đầu với toàn thể võ lâm ư?

Hiếu Phong chột nháy mắt với bạch nhân, đồng thời cũng hạ thấp giọng:

- Lão là Trần Thiết Phi, sư huynh đồng môn với bang chủ Cái Bang, hành tung lão rất kỳ bí, tại hạ đoán thân thủ lão cũng kỳ bí tương tự.

Lập tức bạch nhân quay phắt người và trong nháy mắt đã biến mất.

Bạch nhân đi quá nhanh, khiến lão Trần Thiết Phi lúc xuất hiện cứ hậm hực nhìn quanh:

- Thân thủ của y quả lợi hại. Ngươi này, đại họa chắc sẽ đến với võ lâm nếu cứ để y mặc tình dùng Ma Kiếm gây sóng gió. Hừ!

Xuất hiện liên tiếp theo sau Trần Thiết Phi là Hoàng Phủ Tuyết Hoa. Nàng lăm lét nhìn quanh, rồi lại nhìn Hiểu Phong. Nhưng khi lên tiếng, nàng chỉ nói với lão Trần:

- Lão nhân gia, dường như Cát công tử đã bị điểm huyết?

Hiểu Phong vội lên tiếng:

- Cách điểm huyết của y rất lạ. Trần tiền bối và Hoàng Phủ cô nương nếu muốn giải huyết cho tại hạ e không phải dễ.

Trần Thiết Phi giật mình, nhìn Hiểu Phong bằng ánh mắt thật kỳ lạ:

- Tiểu tử ngươi vẫn còn nhớ ta?

Hiểu Phong định đáp thì thấy xuất hiện thêm một nhân vật nữa. Hiểu Phong mỉm cười với nhân vật đó:

- Là các hạ ư? Cuối cùng các hạ cũng nghĩ lại, chịu đi theo Trần tiền bối như lời đề xuất trước đây của Trần tiền bối ư?

Nhân vật mới đến cũng lấy làm lạ nhìn Hiểu Phong:

- Huynh đài nói rõ hơn xem nào. Lời đề xuất gì của... Trần tiền bối chứ?

Hiểu Phong hoang mang:

- Tuyết Nghi các hạ đã sao rồi? Hỏi tại hạ như thế không lẽ các hạ quên, không nhớ lúc hỏa táng Khương bang chủ xong chính Trần tiền bối đã đề xuất đưa các hạ cùng đi hay sao?

Người mới đến chính là Tuyết Nghi. Vì vẫn cải dạng nam trang và mặc bộ y phục danh gia công tử như thuở nào nên Tuyết Nghi ngỡ ngàng nhìn lão Trần:

- Lão nhân gia nghĩ sao?

Lão Trần hắng giọng, sau đó vừa lấy tay vỗ loạn khắp người Hiểu Phong vừa âm ừ đáp lời Tuyết Nghi:

- Theo ta, tiểu tử đã tự phục hồi trí nhớ rồi, không tin, hai người cứ đặt câu hỏi cho y. Chà, thủ pháp điểm huyết này rất lạ.

Hiếu Phong như không quan tâm đến hành vi giải huyết của lão Trần, chỉ ngạc nhiên hết nhìn Tuyết Hoa lại nhìn Tuyết Nghi:

- Phải rồi, tại hạ nhớ lại rồi. Lúc tại hạ bị Di Tinh Đại Pháp gây hại, như cũng có Hoàng Phủ cô nương và các hạ ở đó. Vậy, những việc về sau có lẽ nhị vị sẽ giúp tại hạ nhớ lại. Nào, nói đi, sau khi bị mất lý trí, tại hạ có gây ra hành động nào tệ hại không. Bằng cách nào tại hạ vẫn đến được Nhạn Đăng Sơn? Tại hạ rất muốn nhớ lại nhưng không tài nào nhớ.

Tuyết Nghi định lên tiếng thì bị lời của Tuyết Hoa vang lên lấn át:

- Công tử thật sự không nhớ gì sao? Kể cả việc Hà Tử Thanh xuất hiện?

Hiếu Phong cau mày ngạc nhiên:

- Hà Tử Thanh? Tính danh này như tại hạ chưa từng nghe?

Tuyết Nghi nhắc nhở:

- Chính là đệ sư huynh. Huynh đài không biết vì lúc gặp gỡ, tại hạ đã quên, không dẫn kiến cho nhị vị biết nhau.

Hiếu Phong à một tiếng:

- Là lệnh huynh ư? Nếu vậy, giữa tại hạ và lệnh huynh lại có dịp hội diện lần thứ hai ư? Hội diện để làm gì? Sao tại hạ không nhớ?

Tuyết Hoa chợt mỉm cười, vừa lúc thấy lão Trần quay đầu nhìn lại, nàng hỏi:

- Lão nhân gia thấy thế nào?

Lão gật đầu:

- Huyết đạo không phải khó giải. Chỉ cần có người giúp ta, vì phải điểm cùng một lúc ba huyết đạo, trong khi ta chỉ có hai tay.

Tuyết Hoa tiến lại gần. Miệng tuy hỏi nhưng đến lượt nàng chạm lướt khắp người Hiếu Phong:

- Có phải là ba huyết Cốc Trì, Vụng Huyết và Thần Môn.

Hiếu Phong chợt thở dài:

- Vậy là ba vị đến đã lâu và có ý nghi ngờ tại hạ có dấu Câu Hồn Phi Liên Sách trong người?

Tuyết Nghi thoáng bối rối:

- Mong huynh đài chớ trách. Gia sư và Tuyết Hoa muội chỉ vì lo cho huynh đài nên mới cần trọng là thế. Huống chi, cũng như Ma Kiếm, Quái Dao, nếu huynh đài dính vào Câu Hồn Liên Phi Sách e khó tránh khỏi việc chuốc họa về sau.

Đúng lúc này vì nhờ có Tuyết Hoa phụ lực, huyệt đạo của Hiểu Phong bắt ngờ giải khai, khiến Hiểu Phong chợt khựng xuống.

Tuyết Nghi kinh hãi vội tiến đến đón đỡ:

- Huynh đài thực sự đã bị nội thương ư?

Hiểu Phong vừa gạt đầu liền nghe quanh đó có nhiều loạt cười vang lên:

- Bọn ta cứ tưởng tiểu tử ngươi nếu không được Ma Kiếm thì cũng có Câu Hồn giúp ngươi bỏ đi từ lâu. Nào ngờ, số mệnh ngươi thật khó đổi thay, lại để bọn ta bắt gặp.

Hiểu Phong thất sắc:

- Chúng lại đến? Huyền Thiên Môn vẫn quyết giết cho bằng được tại hạ?!

Lão Trần vụt quát.

- o O o -